

İŞTE...

ELİ ÖPÜLMESİ GEREKEN İDARECİLER...!

(10 Ocak İdareciler Günü Anısına)

Osman Nuri BESİ
Yedisu İlçe Yazı İşleri
Müdürü

Büyük adamlar ve liderler, ülkelerin ve milletlerin en buhranlı dönemlerinde ortaya çıkarlar. Kapıların duvar olduğu, gecelerin nihayetsiz zannedildiği anlarda kurtuluşun mümkün ve yakın olduğunu müjdeleyenler hep lider ve örnek insanlardır.

Evet dostlar.. Bugün sizlere birer vatandaşlardan bahsedeceğim. Bu vatandaşlar herhangi sıradan birer insan değil, tabiri caiz ise **“piramidin tepesinde”** birer vatandaş... Yani **kaymakam... Çocukluğumuzdan beri bizlere öğretilen Kaymakamlara saygı duyulması gereğidir. Çünkü onlar dertlerimizi dinlerdir. Öyleyse;**

Vatandaşa sorulsa kimdir Kaymakam diye, alınacak cevap muhtemelen ilçenin en büyük mülki amiri olacaktır. Kanunlara saygılı, Devlete bağlı, siyasete her ne hikmetse bulaşmamış, temiz ve saf vatandaşlar için Kaymakam yörenin en büyük en saygıdeğer insanıdır. Devleti temsil eder, hata ve yanlış yapmaz, yapılmasına da asla fırsat vermez. Vatandaşlarımız devletin babalığını onda görür ve görmek ister. Anadolu'nun küçük kasaba ve ilçelerinde sokakta onu gören vatandaşlar oturuyorlarsa ayağa kalkar, sigara içiyorlarsa avuçlarına saklar, karşıda geliyorsa susar, ceketinin önü açıksa kapatmaya çalışır, selam verir, izzet ve ikramda bulunmak için yırtınıp, hırpalanır... Gerçekten ilçenin her türlü probleminden sorumlu tutulan, kendisinden her zaman ve her yerde gözü kulağı olması beklenen ve bilgili olması gereken Kaymakamlık mesleği; bir meslektaşımın da belirttiği gibi;

“Sen mesulsün kazanın haydudundan kurdundan, Ovadaki itinden, yayladaki bitinden”

Diyerek bu mesleğin çok ağır bir yönetim işi olduğu belirtilmektedir. Zira Peygamber Efendimiz (S.A.V.) bir hadislerinde **“Ümmetinden iki sınıf düzelirse, bütün insanlar düzelmiş olur; bozuldukları vakit bütün insanlar bozulur. Bunlar amirler ve âlimlerdir.”** Buyurmaktadır.

Büyük adamlar ve liderler, ülkelerin ve milletlerin en buhranlı dönemlerinde ortaya çıkarlar. Kapıların duvar olduğu, gecelerin nihayetsiz zannedildiği anlarda kurtuluşun mümkün ve yakın olduğunu müjdeleyenler hep lider ve örnek insanlardır. Lider, ekibine yürekte bağlı içinde çıktığı toplum gücünü bilen onlara sürekli mücadele azmi aşılayan kişidir. Lider insan, karşısındakini ağlatabilmek, gönül telini titretebilmek için önce kendisi ağlamalı ve kendi gönül teli titremesi lazımdır, bir anlamda **“Kenar'ı Dicle' de bir kurt kaparsa bir koyunu, gelir de Adli ilahi Ömer' den sorar onu”** şuurundaki adam olmalıdır. O, gecesiyile gündüzüyle üzerindeki yükün ağırlığını bilen, görev emanetini hakkıyla ifa eden adam olmalıdır.

İdarecinin Sesi dergisinde de yayınlanan Tekirdağ Vali Yardımcılığından emekli/mü-

teveffa (Allah Rahmet Eylesin) **Selahattin ALPDOĞAN**'ın "**Bizim İnsanımız Buydu**" başlıklı yazısında, yıllar öncesinde yaşamış olduğu hatırayı dile getirmek istiyoruz.

Yıl 1963 "Askeri İdare Dönemi" Mardin İli Silopi ilçesinde henüz çiçeği burnunda genç bir askeri kaymakam olarak askerliğimi yapıyorum. İlçe o zamanlar, her türlü imkânlardan yoksun adeta bir köy durumundaydı. Günlerden bir gün bir dağ köyüne iş icabı gittiydim. Köy girişinde muhtar ve azalar karşıladı. Bir mescidin önünden yürüyerek geçiyordum. Bir ihtiyar, ağacın gölgesinde uzanmış dinleniyordu. Yanına yaklaşarak konuşmak istedim. Çırpınmaya ve Kürtçe bir şeyler söylemeye başladı. Muhtara sordum. "Köye tahsildar gelince çok sert davranıyor da... "Sizi görünce döver diye korkarak yalvarıyor" dedi. "Ona söyle, o benim babam yaşımda, ona vurmak değil, elini öperim." diyerek elini tutup kaldırıarak yürümeye başladık. Adam titriyordu. Muhtara tekrar nedenini sordum. "İleride tahta Köprü var. Orada bir şey yapar mı diye korkuyor." Bu duruma çok üzülerek sıkıca koluna sarılıp tek odalı, geceleri iki keçisini bağladığı ve sekide eşiyile yattığı badanasız yoksulluk kokan evine ve ihtiyar karısına "ana" diyerek elini öpüp sarıldım ve biraz dinlendim. Aradan birkaç gün geçmişti. Bir sabah erken saatte kapı açıldı. Kolunda bir çıkınla bu ihtiyar içeri girdi. Ziyarete, vasıta olmadığı için 20 km'lik yolu yürüyerek gelmişti.

-Anan dedi ki; Silopi'de lokanta yokmuş. Bizim iki tavuğu kesip pişirdi. Yanına da sac ekmeği koyarak sana gönderdi."

Zaten birkaç tavuğu vardı bunu görmüştüm. Fazlasıyla uygulandım. Gözyaşımı göstermemek için pencere önüne gidip dışarı bakarak konuşmaya başladık. İşte benim insanımdı bu, iki kızını başka köye evlendirerek göndermiş. Yoksulluk içinde yaşıyor. Ama kaderine razı olmuş. Yaptığım

şey sadece ilgi göstererek evine gidip hanımının da elini öpmektir. Ama o büyük bir özveriyle bana ta 20 km mesafeden tavuk gönderiyor.

Aradan çok uzun yıllar geçti. O ihtiyarlar ölmüşlerdir. Yalnız bu düşünce ve insanlığa sahipler oralarda ne kadar sayıdadırlar dersiniz? Hele o bölgedeki olaylardan sonra o günlerde bekâr evimizde pencere açık olarak da hiçbir şey düşünmeksizin uyurduk.

Yazı ile ilgili İdarecinin Sesi dergisinin değerlendirmesi ve yorumu şöyledir: "**Keşke yazıda sözü edilen Güney Doğulu ihtiyarı ve emsallerini yıllarca sadece tahsildar ve jandarma ile karşı karşıya bırakmasaydık. Keşke yediden yetmiş şehirlisi ve köylüsü ile her insanımıza Türkçe konuşmayı öğretebilseydik ve keşke biz Türkçe öğretilmediğimize göre Doğuya göreve gönderdiğimiz (Kaymakam, Savcı, Jandarma Komutanı başta olmak üzere) her görevliye Kürtçe öğretebilseydik. Sanırım durum bugünkünden biraz daha farklı olurdu...**"

Bu olumlu izlenimleri yaşarken şöyle bir geçmişe uzandım... Asr-ı Saadete doğru...! Duygulanmamak elden değildir. Peygamber Efendimiz (S.AV) yolda, mahalle aralarında yürüdüğü zaman çocuklar etrafını sararlardı her defasında... O mübarek; kimine şeker, kimine hurma, kiminin ise başını okşadıktan sonra sevindirerek gönderiyordu. Ama onların içinde birisi vardı, yaşı diğerlerine göre biraz büyüktü... O her şeyi anlıyordu... O'nun fahri kâinat olduğunu sezmişti, yanından ayrılmak istemiyordu. Resulullah (SAV) yüzünü başını öpüp iki parmağıyla yanağını okşadıktan sonra "**Haydi sen de git çocuk, arkadaşlarıyla oyun oynamaya devam et.**" Dedikten sonra ayrılan o genç... Resulullah'ın yanağına dokunduğu bu gencin yüzünde gül şeklinde iz kalmıştır... O tarihten sonra, vefat edene kadar... Vallahi o sahabe 80 yaşına geldiği zaman bütün vücudu kırışmış, saç sakalı birbirine karışmıştı. Piri fani idi... ama

Resulullah'ın dokunduğu gül yanağında gül resmi tazeliğini ve canlılığını korumaktaydı. Orası hiç solmamıştı. O sahabe vefat edene kadar hep gül yüzlü sahabe diye anılmıştı. İşte o sahabe "**Cabir Bin Semura**"dan başkası değildi. Selam olsun sizlere... Selam olsun size dokunanlara...Selam olsun o yüce Peygambere... Selam olsun gül yüzlü insanlara...ve... ve... Selam olsun Yedisu' da Yedisulu insanlara hizmet edenlere...

... Selam Cumhuriyeti bu örnek davranışlarıyla yaşatan merhum **Selahattin ALPDOĞAN, Yedisu Kaymakamımız Furkan BAŞAR, eski Kaymakamımız Sayın Mehmet KAYA'ya**... Çatık kaş yerine sevecen ve babacan, yorgunu yokuşa sürmeden, doğru yolu gösteren, kapısı duvar görülmeyen, yolu dört gözle beklenen... ayrılışlarında seneler sonra bile olsa dahi hayırla anılan bu değerli Mülki İdare Amirlerimize.... Duygulanmamak... Efkârlanmamak elden değildir. Sizlerle gurur duyuyoruz...

1916 yılında Talat Paşa ne güzel buyurmuştur...

"Her tarafı harabazar olan vatanın neresinde bir eser-i ümman ve terakki gördümse bunların bir Vali ve Kaymakamın hizmet ve himmetiyle gerçekleştiğini öğrendim."

Doğanın, insanlığın, güzelliğinin ve birliğin sembolü olan **Peri Suyu** kenarında kurulan onca köyün ocaklarında artık dumanlar yükseliyor, her tarafta verimli çalışma ve hizmet ortamı vardır Yedisu'da. Çok değerli kaymakamlarımızın destek ve katkılarıyla... Ülkemizi yıllardır uğraştıran birlik ve beraberliğimize gölge düşürmek isteyen şer odakların toprağın üstündeki ayrık otları biçilmiştir. Ancak; kökleri toprağın içindedir. Bundan sonraki mücadele bu toprağın insanına, kendi toplumuna, milletin örf-adetlerine, milli ve manevi değerlere yabancılaşmadan ilçemizi ve ülkemizi daha ileriye götürmek için el birliğiyle çalışmaktır. Saygılarımla arz ederim.